

หวงรัก

บทที่ 35

อรละออ ไร้เดียงสาเกินจะสังเกตเห็น ว่าภูริมีอาการเลื่อนลอย นับจากออกจากบ้านหลังน้อยนั้น สีหน้าหม่นหมอง ดวงตาเคร่งคืด ดูเหมือนเขาจะลืมไปแล้วว่ามีหญิงสาวหนึ่งอยู่ข้างๆ

“ดูพี่ฟ้ามีความสุขจังเลยนะคะ หน้าตาแจ่มใสมีน้ำมีนวลผิดไปจากเมื่อก่อนมากๆ” เธอพูดเจ้อเจี้ยว “ออดีใจจังเลยที่เห็นพี่ฟ้า เปล่งปลั่งแบบนี้ เมื่อก่อน...” เธอทำสีหน้าหดหู่ รำลึกถึงสภาพของฟ้ารุ่งเมื่อสูญเสียสามี “พี่ฟ้าไม่มีจิตใจจะทำอะไรเลย เหมือนหุ่นยนต์ที่มีแต่ความโศกเศร้า”

“คุณอรเปรียบเทียบแปลกดี” ชายหนุ่มพูดขมิ้มๆ

อรละออยืนยันว่า “ตอนนั้น ถ้าอรไม่ได้ชวนพี่ฟ้าพูดอะไร เวลาเปลोटัวเธอเป็นอย่างนั้นจริงๆคะ”

ภูริถอนใจ เขาไม่เคยจะช่วยเหลือเรื่องราวเรื่องทุกซอกซี้ดทั้งหลายของฟ้ารุ่งได้ทั้งที่ได้เคยพยายามอย่างที่สุดแล้ว กลับกลายเป็นซ้ำเติมให้เธอเป็นทุกข์มากขึ้น

“พี่ณาทก็แมนจ้เลย” หญิงสาวพูดต่ออย่างชื่นชม หันมาถามชายหนุ่มว่า “คุณภูริรู้จักกับพี่ณาท มาก่อนแล้วหรือคะ เขามารักกันได้ยังไงคะ”

เสียงตอบขมิ้ม “เคยพบกัน เขาเป็นน้องของสามีพี่ราตรี รู้จักฟ้ามาตั้งแต่ยังเป็นเด็กๆ ฟ้าพูดว่าพวกเขาโตขึ้นมาด้วยกัน... อย่างพี่น้อง...”

“อ้าว หรือคะ เอ แล้วตอนนี้เขาเป็นแฟนกันหรือว่าเป็นแค่พี่น้องกันแน่คะ...” เธอตั้งคำถาม “ท่าทางเขาสองคนไม่คล้ายเป็นแฟนกันเลย ซ้ำยังนอนคนละห้องอีกด้วย”

ชายหนุ่มหันมามองอย่างแปลกใจ “อะไรนะฮะ”

“คนเป็นแฟนกัน อยู่ด้วยกันเพียงสองคนในบ้าน จำเป็นต้องแยกห้องนอนด้วยหรือคะ คุณภูริ ยิ่งกว่านั้น ไม่มีข้าวของผู้ชายในห้องนอนกับห้องน้ำของพี่ฟ้าเลยแม้แต่ชิ้นเดียว อรเดินดูทั่วแล้ว”

ความหม่นมัวในใบหน้าของอีกฝ่ายคล้ายจะเลื่อนลางลง เขาหัวเราะเบาๆ หยอกเย้าหญิงสาวว่า

“ขี้สงสัยเหมือนกันนะ คุณอรนี่”

“ก่อนพี่ณาทจะมา อรแค่อยากให้เห็นข้าวของของแฟนพี่ฟ้าบ้างเท่านั้นเอง” เธอสารภาพ “อยากรู้อยากเห็นทุกอย่างเกี่ยวกับคนที่พี่ฟ้ารัก ก็เลยตั้งใจมองหา แต่หาเท่าไรก็ไม่พบอะไรสักชิ้นเดียว”

“แล้วผิดหวังหรือเปล่า”

“นิดหน่อยคะ แต่พอพบตัวพี่ณาทแล้วก็พอใจ อรว่าพอเผด็จใช้ได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ”

“รู้ได้ยังไงว่าเขาจะอยู่ด้วยกันได้” ชายหนุ่มถามขมิ้มๆ

“อรไม่เคยเห็นสายตาพี่ฟ้ามองใครแบบนั้นมาก่อน ไม่เคยเห็นเธอมีความสุขเท่าเวลาอยู่กับพี่ณาท”

อีกฝ่ายนิ่งเงียบ...

เขาเองก็เหมือนกัน... รู้อยู่ทั้งรู้ว่าฟ้ารุ่งมีใครอยู่ในหัวใจมานานักหนาแล้ว แต่ก็ไม่อาจจะทำใจให้ยอมรับได้.....

ความเป็นเด็กทำให้อรละออมักจะสนุกสนานกับการจับจ่ายซื้อของ บ่อยครั้งที่ชายหนุ่มพาเธอช้อปปิ้งในห้างสรรพสินค้า เมื่อก่อนเขาไม่ค่อยมีอารมณ์ร่วมสักเท่าใดนัก เพียงเพื่อตามใจและมองเธอมีความสุข ในครั้งนี้ ภูริกลับเป็นฝ่ายชักชวนให้หญิงสาวช่วยเลือกหาซื้อข้าวของสำหรับเด็กอ่อนและสำหรับฟ้ารุ่ง เขาเลือกเสื้อผ้าสวมใส่คลุมท้องถึงสิบกว่าชุดจากร้านเสื้อชั้นนำถึงสามร้าน

“ฟ้าจะได้ใช้ใส่ไปทำงาน”

“แต่เสื้อพวกนี้ใส่ได้ไม่นานนะคะ อีกเดือนสองเดือนก็คงจะใช้ไม่ได้แล้ว ยิ่งเดือนที่แปดกับเดือนที่เก้าท้องจะใหญ่มาก ต้องเลือกขนาดใหญ่กว่านี้” เธอพูดราวกับผู้รู้

ทั้งสองจึงได้เสื้อผ้าที่สามารถใส่จนถึงครบกำหนดคลอดอีกร่วมสิบชุด

ฟ้ารุ่งแปลกใจมาก ที่ในเช้าวันรุ่งขึ้นเมื่อเธอและภรรยาจากซื้อข้าวของและเสบียงอาหาร จากห้างใหญ่ที่ขายสินค้าอุปโภคบริโภคแทบทุกชนิดในราคาถูกรถยนต์คันใหญ่ของชายหนุ่มได้จอดรออยู่ก่อนแล้ว อรล่อ วิ่งมากระโดดโลดเต้นทักทายหญิงสาวซึ่งรีบเปิดประตูรถก้าวลงมาหา

“คุณอร มาตั้งแต่เมื่อไหร่คะนี่”

“มาๆ ไปๆ หลายเที่ยวแล้วละคะ” เธอไหว้ภรรยา ผู้ซึ่งเดินไปเปิดประตูรั้ว “คุณภูริบอกว่าประเดี๋ยวพี่ฟ้าก็กลับ ในที่สุดก็เลยจอดรถรอกัน ”

“มีอะไรสำคัญนักหนาคะ วันหยุดแบบนี้น่าจะพากันไปเที่ยว ไม่ใช่มาจอดรถตากแดดรอพี่อย่างนี้”

“เที่ยวกันเมื่อไหร่ก็เที่ยวได้” หญิงสาวผู้อ่อนเยาว์พูดตามคำ
ของชายหนุ่ม

กณาท เดินกลับมาขับรถเข้าบ้าน จอดแอบข้างๆ เพื่อให้ที่แก่
รถคันหรูของชายหนุ่ม ฟ้ารุ่งพาอรละออ เดินผ่านเข้าไปโดยไม่ได้อ
มองใบหน้าคมคายที่หันมามีมมองอย่างรอคอยการทักทายเสียดด้วยซ้ำ

ต้องไม่ใช่ความคิดของอรละออแน่ๆ ฟ้ารุ่งแน่ใจ หวาดระแวง
ว่าชายหนุ่มจะตามมาทัก

“ซื้ออะไรกันมาเออะแยะ”

กณาทถามพลางมองถุงกระดาษขนาดใหญ่ รูปลักษณะหรูหรา
หลายใบที่สองชายหญิงช่วยกันลำเลียงจากรถมาวางที่ห้องรับแขก
ตัวเขาเองยกข้าวของจากรถคันเก่าเลยเข้าไปเก็บในครัว

อรละออตอบว่า “เสื้อผ้าสำหรับพี่ฟ้าจะได้ใส่ไปทำงานคะ
อรเลือกเองนะเนี่ย”

“คุณอรซื้อมาทำไม” ฟ้ารุ่งรู้สึกอึดอัดใจ ใครเป็นคนจัดการ
ทำไมเธอจะไม่รู้ ในท่าที่ไม่รู้ไม่ชี้ของอีกฝ่าย เธอไม่รู้ว่าเขามี
จุดประสงค์อันใด

“ก็อรอยากทำอะไรให้พี่ฟ้าบ้างเท่านั้นเอง”

ฟ้ารุ่งจึงได้แต่ขยี้บรดาของฝากเข้าไปวางในห้อง

“ทีหลังไม่ต้องซื้ออะไรมาอีกนะคะ”

“โห ให้เราทำอะไรบ้างซีคะ” อีกฝ่ายกลับต้องวิงวอน

“ทีพี่ฟ้ายังทำอะไรให้อรกับคุณภริที่ตั้งเอะแยะ”

แล้วชายหญิงทั้งสองก็กลับไป ฟ้ารุ่งยังไม่รู้จะจัดการกับของ
กำนั้นอย่างไรดี กณาท มองข้าวของที่ถูกวางไว้ ถามฟ้ารุ่งเสียงขรั่ม

“เขาซื้ออะไรมาทำไมกันมากมาย”

ฟ้ารุ่งหยิบเสื้อออกมาดู เสื้อสีขรั่ม เรียบหรืออย่างที่เธอชอบ
ไม่ใช่สไตล์ของหญิงสาวที่อ้างว่าเป็นคนเลือกเองสักนิด

“คงเอาใจ กลัวว่าฟ้าจะไม่ไปช่วยทำงานกระมัง”

เธอพูดไปอย่างนั้นเอง ความรู้สึกผูกพันล้าลึกของชายหนุ่ม
ผู้เป็นน้องชายของสามีผู้ล่วงลับ แม้เธอจะหันหลังให้ ก็ยังรู้สึกถึง
กระแสนั้นได้อย่างชัดเจน

เพียงแต่เธอทำใจให้ยอมรับไม่ได้เท่านั้น

เธอไม่มีวันจะยอมรับได้ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำในทางบวก
หรือทางลบ หรือความรู้สึกจริงจังที่รุนแรงของเขา .....อย่าไปจาก
ที่นี้นะฟ้า.....ผมขอเพียงอย่าไปจากที่นี้เท่านั้น....

น้ำเสียงวิงวอนครั้งแล้วครั้งเล่าเหมือนจะยังก้องอยู่ในหู แม้เธอ
พยายามจะลืม แต่ก็คล้ายจะยังได้ยินอยู่ตลอดเวลา.....

ภุริ ศุภวิวัฒน์ คนนี้ ดูจะไม่ใช่นุ่มพระนงระคนเจ้าเล่ห์ ที่บางครั้ง
ก้าวร้าว ดื้อรั้น และเชื่อมั่นในตนเองที่ฟ้ารุ่งเคยรู้จัก เขากลายเป็น
คนเงียบขรั่ม สุภาพเรียบร้อยไปอย่างน่าแปลกใจ ไม่มีคำพูดตัดพ้อ
ประชดประชันชวนทะเลาะ เมื่อเดินเข้ามายังที่ทำงาน ฟ้ารุ่งซักซ้อม
กับตนเองถึงวิธีที่จะรับมือหากจะมีการถกเถียงกันเกิดขึ้น หากแต่ว่า
หลังจากพบกันแล้ว เธอจะหาช่องทางเป็นฝ่ายหาเรื่องโกรธเองก็
แทบจะไม่ได้

เขาย้ายโต๊ะเก้าอี้ชุดรับแขกออกไปเพื่อจัดที่ให้ฟ้ารุ่งนั่งด้วยใน
ห้องทำงาน ที่แรกหญิงสาวแสดงท่าที่ขัดข้อง ชายหนุ่มจึงอธิบายว่า
“ผมขอให้นั่งทำงานด้วยกันแค่ชั่วคราวเท่านั้น ในระยะแรกๆ นี้
เราจะต้องถ่ายเทข้อมูลกันอยู่ตลอดเวลา คงไม่สะดวกหรือหากจะ
นั่งทำงานกันคนละห้อง ถึงยังไงผมก็ต้องออกข้างนอกเกือบจะทุกวัน
อยู่แล้ว เวลาผมออกไปข้างนอก คุณจะได้ใช้ห้องนี้ทำงานตามสบาย
ดูข้อมูลทุกอย่างในนี้ตามใจชอบ ไม่ต้องผ่านเลขาของผมให้รำคาญใจ”

“ฉันจะกล้าใช้ห้องทำงานของท่านประธานกรรมการได้อย่างไร”

“ไหนๆ คุณจะต้องทำงานแทนผม ต้องตัดสินใจแทนผมทุกอย่าง
อยู่แล้ว ทำไมจะต้องขัดข้องด้วย”

ฟ้ารุ่งยังตั้งข้อแม้ว่า “เวลาฉันอยู่ คุณต้องไม่ปิดประตูห้อง”

“ทำไมล่ะ”

“ฉันไม่อยากให้คุณอรคิดมาก”

“คุณต่างหากที่คิดมาก”

ถึงอย่างไรชายหนุ่มก็ยอมทำตามแต่โดยดี

ตู้เอกสารใบใหม่ถูกยกเข้ามา สำหรับเก็บเอกสารการงานและ
การเงินของพีริชต์โดยเฉพาะ หนุ่มใหญ่ผู้จากไปแม้จะใช้งานทนายความ
แต่เป็นไปในขอบเขตที่น้อยมาก กิจกรรมการงานและการเงินของเขา
ไม่ได้ถูกประมวลไว้ในที่ทางเดียวกัน ภุริต้องสะสางเองจากคนรู้จัก
จากเอกสารในตู้เซฟที่นั่นที่นี้ บัญชีธนาคาร และข้อมูลทุกอย่าง
เท่าที่จะหาได้ อะไรที่ข้องใจก็จะขอให้ฟ้ารุ่งช่วยดูให้ หญิงสาวช่วย
อ่านเอกสารที่เขารวบรวมได้ ต้องแปลกใจที่หลายต่อหลายเรื่อง
กลับเป็นเรื่องแปลกใหม่ที่เธอไม่เคยได้รู้เห็นมาก่อน

คุณบัญชา เป็นทนายความของบริษัท ที่มาช่วยชายหนุ่มเต็มตัว
คนทั้งสองมักจะใช้เวลาอยู่ด้วยกันนานๆ ไม่ก็พากันออกไปข้างนอก

“ผมจะกลับมาตอนบ่ายสามโมง คุณจะยังอยู่หรือเปล่า”
เป็นคำถามวิตกกังวลที่ฟ้ารุ่งได้ยินบ่อยครั้ง “แล้วพรุ่งนี้คุณจะมาไหม คุณไม่มาไม่ได้นะ พนักงานบริษัทตระการต้องการคุณ ถ้าคุณไม่มา ช่วยดูแลที่นี่ ผมจะปิดบริษัท ปิดโรงงานจริงๆ”

แม้จะรู้ว่าเป็นคำขู่ ฟ้ารุ่งก็ขับรถมาทำงานวันแล้ววันเล่า
เมื่ออยู่ด้วยกัน นอกจากจะพูดกันถึงงานของบริษัทตระการ ซึ่งหญิงสาวถูกขอร้องให้ช่วยดูแลแล้ว ชายหนุ่มยังพูดเรื่องของพี่ชายให้ฟังอยู่เนืองๆ

“เช็กสามฉบับเกือบจะหมดอายุแล้ว ดีแต่เราจัดการทันเวลา ไม่อย่างนั้นหนี้เงินกว่าห้าล้านบาทต้องสูญแน่ๆ..... พี่ชายผมมีลูกหนี้ เยอะจริง อยากรู้ว่ามียกยี่ห้อที่เราตามไม่พบและได้ประโยชน์ไปเฉยๆ”

“ได้แค่นี้ก็เอาแค่นั้นก็แล้วกันนะคะ หนี้ที่ตามไม่พบ หรือว่าตามไม่ทัน ก็ถือว่าทำบุญอุทิศให้คุณพี่ไป เงินทองไม่ได้หายไปไหนหรอกคะ ไม่ได้อยู่ที่เราก็มองอยู่กับคนที่เขาต้องการมากกว่า”

เขายิ้ม “ใจดีจริง แต่พูดอย่างนี้ไม่คล้ายนักธุรกิจเลยนะ”
“ฉันไม่ใช่ธุรกิจ ฉันบริหารงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายก็จริง แต่ว่าจำนวนเงินยอดขายหรือกำไร แม้ว่าจะเป็นเป้าหมายของบริษัทก็ไม่ใช่เป้าหมายหลักสำหรับฉัน... ความพอใจ ความถูกต้องและความชอบธรรมต่างหากที่ฉันมองหา.... คุณภริยาคิดดูให้ดีนะคะ ว่าในเมื่อฉันคิดอย่างนี้ คุณยังจะไว้วางใจให้ฉันช่วยดูแลงานแทนอยู่อีกหรือเปล่า”

“ผมไม่ไว้วางใจใครมากกว่าคุณ” สายตาของชายหนุ่มไม่ซ่อนเร้นความชื่นชม “ใครสักคนที่คิดจะทำใจได้อย่างคุณ หาไม่ได้อีกแล้วจริงๆ”

“ฉันไม่ดีไปกว่าคนอื่นหรอกคะ”
“สำหรับผมแล้ว คุณพิเศษที่สุด”
ฟ้ารุ่งเฉยเมยกับคำชม และกับสายตาอ่อนเอื้อ ได้แต่ทำสีหน้าแห้งหน้าเฉยชาเข้าไป

ชายหนุ่มมักจะเป็นฝ่ายนั่งมองเธอโดยหาเรื่องพูดด้วยไม่ได้ ถ้าไม่ใช่เรื่องงานหรือถูกถาม ฟ้ารุ่งจะไม่ยอมพูดคุยด้วย
“เหนื่อยไหม” ... “สบายดีหรือเปล่า” เป็นคำถามที่เธอจะแค่นั้นมามองแล้วก็หันกลับไปโดยไม่มีคำตอบ ทำสีหน้าเหมือนจะตำหนิว่า “ถามอะไรไม่เป็นเรื่อง”

พอเขาถามว่า “คุณจะกลับบ้านเมื่อไหร่”
เธอก็ตอบทันทีว่า “ฉันอยู่ที่บ้านของฉันแล้ว”
ชายหนุ่มถอนใจ “ถ้าคำตอบเป็นอย่างนี้ ผมอยากให้คุณมองตาขวางๆ มากกว่า เพราะแบบนั้น ผมยังพอจะมีความหวังอยู่บ้าง”
หญิงสาวได้แต่ค้อนแล้วนั่งเงิบอย่างคร้านจะต่อปากคำด้วย ครั้งหนึ่ง ชายหนุ่มฉวยมือหญิงสาวมาจับไว้
“รู้ไหม ผมดีใจจริงๆที่คุณกลับมา”
เธอกระซอกมือกลับทันที เสียงพูดเบา แต่ไม่ปิดบังความโกรธ “ฉันกลับมาทำงานนะ โปรดเข้าใจด้วย”

เมื่อเขาถามขึ้นลอยๆ หลังจากนั่งมองเธอว่า “คุณเลือกนายทหารคนนี้จริงๆหรือ” ฟ้ารุ่งก็ทำเหมือนไม่ได้ยิน
ชายหนุ่มเดินไปยืนข้างโต๊ะ วางมือลงบนแผ่นกระดาษที่เขากำลังอ่านอย่างขะมักเขม้น
เธอเงยหน้าขึ้นมองอย่างเบื่อหน่าย
“คุณจะให้ฉันทำงานหรือเปล่า”
“คุณจะอยู่กับภรรยาจริงๆหรือ” เขาถามซ้ำ
หญิงสาวขู่ว่า “ถ้าคุณถามเรื่องส่วนตัวอีก ฉันจะกลับ”
“เขาจะรักลูกหรือเปล่า” ชายหนุ่มไม่ยอมแพ้ “เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องส่วนตัวคุณคนเดียวนะ”

ประกายตาของเธอ คล้ายกราดเกรี้ยวขึ้นทันทีเมื่อรู้สึกว่าคุณจี้เข้าตรงจุด “คุณจะพูดเรื่องนี้ อีกหรือ” เสียงถามมีโทโส
“ผมหมายความว่า....” สีหน้าของชายหนุ่มเฉือนจางลง เมื่อรู้ตัวว่าพูดผิด ร้อนรน สรรหาคำพูดที่จะไม่ให้เธอรู้สึกกระแทกกระเทือนมากล่าวแก้ “ลูก... ลูกของคุณ เป็นศุภวิวัฒน์ เป็นทายาทของพี่ชายผม ถึงได้เป็นเรื่องของผมด้วย”

ฟ้ารุ่งสีหน้าอ่อนลง ใจอ่อนกับทำทีที่คล้ายยอมให้อย่างหมอบราบคาบแกวอยู่ทุกครั้งทุกหน ถึงอย่างไรเสียงตอบคำก็ออกกระด้าง
“ลูกของฉัน พี่ณาตต้องรักอยู่แล้ว”
“ถึงยังงี้ก็ต้องไม่เท่าที่ผมจะรัก ผมรับรองได้”
ฟ้ารุ่งได้แต่เงิบ เงียบ ทำทีเป็นไม่สนอกสนใจ.....

“บ้านวังเวงยังกับป่าช้าเวลาที่คุณไม่อยู่”
น้ำเสียงออดอ้อนรำพึงรำพัน มักจะสอดแทรกขึ้นมาในระหว่างเวลาที่ทำงานอยู่ด้วยกันตามลำพัง ฟ้ารุ่งได้ยิน ทว่าทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้คนพูด เห็นอาการหยุดชะงักนิดหนึ่ง แม้เธอจะทำเหมือนไม่สนใจ เขาก็รู้ว่าเธอกำลังฟัง

“ผมเข้าใจแล้วว่าทำไมคุณชอบนั่งคุยกับรูปภาพคุณหญิงกับพี่ใหญ่... เดียวนี้ผมก็ทำเหมือนกัน ผิดกันตรงที่ผมไม่ได้นั่งคุยกับรูปภาพทั้งสองนั้น แต่ว่าคุยกับตู้เตียงโต๊ะเก้าอี้ในห้องของคุณถามพวกมันว่าเมื่อไหร่คุณจะกลับมาสักที”

“อย่าพูดเรื่องไร้สาระอย่างนั้นอีกได้ไหม” หญิงสาวหันมาทำน้ำเสียงเย็นชา “ฉันมาที่นี่เพื่อทำงาน ฉันไม่ต้องการให้คุณอวไม่สบายใจ และไม่อยากให้ใครที่บังเอิญมาได้ยินเข้าใจอะไรผิดๆ”

“ผมพูดจริงๆ ที่ว่าผมนั่งในห้องของคุณนานๆ” ชายหนุ่มตอกย้ำ “ผมอยากให้คุณกลับบ้าน”

“ถ้าคุณพูดอีก.....”

“ตกลง ไม่พูดก็ไม่พูด” ชายหนุ่มเป็นฝ่ายยอมจำนนอยู่ทุกครั้ง

การใกล้ชิดทำให้เธออดใจอ่อนไม่ได้ พอรู้สึกถึงความอ่อนแอของตัวเอง ฟุ้งก็อ้างว่าเธอไม่สะดวกใจที่จะทำงานกับคะเนิง ผู้ซึ่งแสดงท่าทีไม่เต็มอกเต็มใจไปเสียหมดไม่ว่าจะอาศัยไหว้วานอะไร จึงขอรุริให้อรละออมาช่วย หญิงสาวขอใช้ห้องทำงานเก่าของชายหนุ่มที่เขาเคยใช้เมื่อเข้ามาทำงานใหม่ๆ ถึงห้องจะเล็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อต้องตั้งโต๊ะทำงานถึงสองตัว แล้วยังเก้าอี้หน้าโต๊ะสำหรับผู้มาพบ แต่ว่าฟุ้งก็รู้สึกสบายใจยิ่งขึ้น

“....ฟ้าฝึกงานให้คุณอรไปด้วย อีกหน่อยเธอจะได้เก่ง ช่วยคุณอรทำงานได้....”

ฟุ้งเล่าให้กณาทฟัง อย่างนั้น ความจริงแล้วเธอโล่งใจที่หลังจากอรละออย้ายเข้ามาทำงานในห้องเดียวกัน ภูริก็ได้เข้ามาบ้านเป็ยนกะกะอดอดอ่อน พุดจาไร้สาระนอกเรื่องการงานอีกเลย

ได้แค่ทำหน้าที่เคร่งขรึมและพูดแต่เรื่องงาน

เรื่องการขอรละออให้ย้ายจากหน้าที่เดิม มาอยู่ตรงจุดของการที่จะต้องทำงานด้วยกันอย่างใกล้ชิดนี้ ความจริงชายหนุ่มไม่เห็นด้วย ภูริ เคยพูดกับฟุ้ง ในเวลาที่อรละออไม่ได้อยู่ในห้องว่า

“ตอนที่คุณทำงานกับพี่ใหญ่ คุณยังทำคนละหน้าที่ บอกว่าไม่ให้เสียการปกครอง แล้วตอนนี้ทำไมคุณถึงเห็นควรให้คุณอรมาทำงานตรงนี้”

ฟุ้งย้อนถามว่า “แล้วจำได้ไหมคะ ตอนนั้นคุณพูดเองว่าความรักต้องมาก่อนทุกอย่าง ถ้าคุณเป็นคุณพี่ คงไม่อยากได้ใครมาทำงานใกล้ชิดตัว นอกจากคนที่คุณรัก”

สีหน้าเขาบอกความแปลกใจ

“คุณยังจำคำพูดของผมได้อยู่หรือ... ไซ้ ผมพูดอย่างนั้น และผมก็ทำอย่างนั้น แต่ว่าผมไม่ได้หมายถึงคุณอร”

ที่แรกฟุ้งงุนงง แต่พอเข้าใจความหมายก็โกรธ

“อย่าเอาฉันมาเกี่ยวข้องด้วยได้ไหม ถ้าคุณไม่ได้อารักคุณอรแล้วคุณไปยุ่งเกี่ยวกับเธอทำไม”

“ผม...” ชายหนุ่มสีหน้าสลด นึกหาคำตอบไม่ได้

ฟุ้งรู้ว่าเขาไม่ได้อารักอรละออมากพอ ท่าทีของชายหนุ่มที่มีต่อหญิงสาวผู้นั้นไม่คล้ายท่าทีของผู้ชายที่มีความสุขสมหวังในความรักเลย

“ผมไม่รู้... ผมหมายความว่า... เธอไม่เก่งพอที่จะทำหน้าที่นี้”

“ฉันจะฝึกงานให้คุณอร อีกหน่อยเธอต้องเก่ง คล่องงานอย่างคะเนิง แยกแยะวิเคราะห์งานและเชื่อมั่นในตนเองพอจะตัดสินใจเรื่องต่างๆ ได้อย่างระดับผู้จัดการ”

ชายหนุ่มถามว่า “ทำไมคุณถึงรักคุณอรมากอย่างนี้”

“เพราะว่าคุณอรรักฉัน และเธอบริสุทธิ์” เป็นคำตอบ ก่อนจะถามเสียงเย็นชาว่า “แล้วคุณล่ะ ทำไมไม่รักคุณอรให้มากกว่านี้”

“เพราะว่า..... คุณจะฟังโดยไม่โกรธได้ไหม.....”

พอเห็นดวงตาอ่อนอ่อนของอีกฝ่าย ฟุ้งก็ทำเสียงเซียว

“ถ้าคุณเอาฉันเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย ฉันโกรธแน่”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะว่าฉันไม่ชอบ”

ชายหนุ่มถอนใจ “ถ้าอย่างนั้นผมก็จะไม่พูด... แต่ผมรู้ว่าคุณเข้าใจ....ไซ้ไหม”

หญิงสาวมองเขาด้วยสายตาเครียดๆ

“เรื่องงานคุณเป็นคนเก่ง แต่สำหรับเรื่องอื่นๆ คุณแย่มากๆ”

“ทำไมไม่สอนผมบ้างล่ะ ผมจะต้องทำยังไง คุณถึงจะพอใจ”

“แค่ไม่ทำตามใจตัวเอง คิดถึงคนอื่น ยึดมั่นในความถูกต้องเท่านี้คุณก็เป็นอีกคนหนึ่งทีพิเศษมากแล้ว”

“ถ้าความถูกต้องหมายถึงต้องกีดกันตัวเองจากคุณ ผมก็ไม่อยากเป็นคนดีหรอก ยอมเป็นคนเลวดีกว่า”

ฟุ้ง จะโอนอ่อนตามก็หาไม่

“ถ้าคุณล้าเส้นเมื่อไหร่ ฉันจะไม่มาที่นี่อีก”

เพราะมีหน้าที่บริหารงานแทนตัวเจ้าของบริษัท ฟุ้งจึงต้องประชุมกลุ่มเจ้าหน้าที่บ่อยครั้ง เธอเรียกประชุมโดยมีอรละออ นั่งเคียงข้าง เป็นผู้รับฟังและรับคำสั่งที่เคร่งครัด

“อรจะตั้งใจทำงาน อรอยากจะทำอย่างพี่ฟ้า” หญิงสาวผู้ดูอ่อนเยาว์ตั้งใจหมายมั่น

แต่ว่าในระยะหลังๆนี้ หญิงสาวมีท่าทีหงอยเหงาเหม่อลอย สีหน้าหม่นหมอง บ่อยๆ ที่ฟ้ารุ่งเห็นเธอมองภุริด้วยสายตาดัดพ้อน้อยใจ ถ้าไม่เรียกฟ้ารุ่งไปห้องทำงานของเขา ชายหนุ่มก็เป็นฝ่ายเข้ามาเพื่อพูดเรื่องงานเท่านั้น หากว่าเขาเรียกประชุม จะเคยเจาะจงให้อรละออ อยู่ด้วยก็หาไม่

ฟ้ารุ่งไม่อยากจะก้าวก้าวเรื่องส่วนตัวของชายหนุ่ม แต่ว่าสีหน้าหงอยเหงาของอรละออ ทำให้เธออดพูดไม่ได้

“ระยะนี้คุณภุริงานยุ่งเสมอหรือคะ คุณอรขับรถกลับบ้านเองทุกวัน”

“ผมยุ่งมากจริงๆ แต่ว่าคุณไม่ต้องเป็นห่วงหรอก อรเข้าใจดี”
“คุณพูดเหมือนคุณผี” หญิงสาวพูดขำๆ “แต่ในความเป็นจริง ผู้ชายไม่รู้หรอกว่าผู้หญิงรู้สึกอย่างไร”

“เวลาที่ได้อยู่ด้วยกันยังมีอีกมาก แต่เรื่องงาน ถ้าทั้งวันนี้ผมอาจสูญเสียมันไปเลยก็ได้”

“แล้วคุณไม่กลัวว่าจะสูญเสียคุณอรบ้างหรือ”

ในสีหน้าที่เคร่งขรึม คำตอบทำให้ฟ้ารุ่งใจหาย

“ถ้าคุณอรมีทางไปที่ดีกว่า ผมก็ไม่ขัดข้อง”

วันหนึ่ง อรละออบอกฟ้ารุ่งว่า “คุณภุริต้องไปกับมธุรส”

เธอหมายถึงเลขานุการของพีริชต์ ผู้ซึ่งกลายมาเป็นเลขานุการของชายหนุ่มเมื่อภุริเข้าไปบริหารงานแทนพี่ชายที่ล่วงลับ

“ผู้หญิงคนนี้พาคุณภุริไปพบคนนั้นคนนี้ทุกวัน พี่ฟ้ารุ่งจักเธอหรือเปล่าคะ”

ฟ้ารุ่งไม่เคยเห็นสตรีผู้นั้นจนกระทั่งถึงงานศพของคุณหญิงผกา และอีกครึ่งในงานศพของพีริชต์ ก่อนหน้านั้น เธอได้แต่เคยพูดคุยกันทางโทรศัพท์ น้ำเสียงสดใสร่าเริงและเชื่อมั่นเคยทำให้ฟ้ารุ่งรู้สึกขังใจ แต่ในที่สุดก็ทำใจได้เนื่องจากพีริชต์ไม่เคยประพฤติตนไม่สมควรในที่ทำงาน เมื่อพบหน้ากัน ฟ้ารุ่ง ลงความเห็นว่า มธุรส เป็นผู้หญิงสาวสวยทันสมัยที่ต้องตามผู้ชายอย่างยิ่งคนหนึ่ง

“รู้จักคะ แต่ว่าไม่สนิทกัน พี่ไม่เคยยุ่งกับงานที่บริษัทอื่นของคุณพีริชต์”

“รูปร่างหน้าตาเขาเป็นอย่างไรคะ สวยหรือเปล่า”

“เวลาคุณพีริชต์คัดเลือกคนเข้าทำงาน รูปร่างหน้าตาต้องควบคู่กับความสามารถเสมอ”

“งั้นก็ต้องสวย” อรละออรำพึงอย่างหม่นหมอง “เพราะอย่างนี้หรือเปล่า คุณภุริถึงต้องทิ้งที่นี่ไปนั่งทางโน้น”

“คงไม่ใช่เพราะอย่างนั้นหรอกคะ แต่ว่าบริษัทโน้นทำเงินมากกว่าที่นี่ ถ้าจะต้องเลือก เป็นพี่ก็ทิ้งทางโน้นไม่ได้ งานทางนี้ถึงอย่างไรก็มีเราสองคน ผู้จัดการฝ่ายต่างๆ ก็ทำงานด้วยกันมานานจนเข้าที่เข้าทางหมดแล้ว แค่มองหน้าก็เข้าใจกัน ปัญหาเรื่องการเงินและการตลาดตอนนี้ก็คลี่คลายดีขึ้นทุกอย่าง คุณภุริก็เลยวางใจ”

“แต่ทำไมต้องอยู่ด้วยกันจนติดดินเกือบทุกคืนด้วยล่ะคะ”

อรละออ ยังข้องใจ “กว่าคุณภุริจะกลับถึงบ้านโทรหารก็ร่วมห้าทุ่ม บางทีอรรอจนหลับก็ยังไมยอมโทรมา พอถามก็บอกว่าเกรงใจคุณแม่ ซ้ำยังปิดโทรศัพท์มือถือเสียอีก อรโทรหาที่ๆ ก็ติดต่อไม่ได้”

“เวลาผู้ชายทำงาน จะไม่อยากให้อย่างอื่นรบกวน” เธอปลอบ “ถ้ากำลังยุ่งงานสำคัญแล้วถูกแฟนขัดจังหวะ จะดูน่าเชื่อถือหรือคะ”

“พี่ฟ้าวางใจคุณพีริชต์ ไม่เคยระแวงสงสัยอะไรเลยหรือคะ”

ไม่ใช่ฟ้ารุ่งไม่เคยระแวงคิดมาก ทว่ารู้ตัวดีต่างหากว่าไม่มีสิทธิ์ เธอไม่ใช่ภรรยาที่สามีรักใคร่และยอมรับ คนในแวดวงของพีริชต์แทบไม่รู้ว่าฟ้ารุ่งมีตัวตนอยู่เสียด้วยซ้ำ เธอเคยได้แต่รู้สึกน้อยใจอยู่คนเดียว

“เคยคะ แต่มาตอนนี้พี่รู้แล้วว่าไม่มีประโยชน์ ความระแวงคอยแต่ทำร้ายเราเปล่าๆ..... เราต้องไว้ใจคนที่เรารัก”

อรละออพยักหน้าอย่างคล้อยตาม

ฟ้ารุ่งพูดปลอบ แต่ก็กลับรู้สึกกังวลใจแทนอรละออ ก็ผู้ชายคนนั้นน่าไว้ใจที่ไหนกัน เธอรู้้อยู่แก่ใจว่าเขาเลวร้ายขนาดไหน

แต่ว่าเธอจะพูดจาให้ร้ายสักคำก็หาไม่ สีหน้าขรึมอ่อนอาทรดวงตาหมองหม่นที่บอกความรู้สึกผูกพันล้าลึกคู่กันกระมังที่ทำให้ฟ้ารุ่งพูดให้ร้ายออกมาไม่ได้

ฝ่ายหญิงก็เหมือนกัน ทั้งรักทั้งหลงเขาอยู่เต็มอก หากฟ้ารุ่งซ้ำเติม หัวใจที่บอบบางดวงนี้คงแตกสลายเป็นแน่แท้ ฟ้ารุ่งไม่อาจทนเห็นผู้หญิงดีๆ อย่างอรละออต้องลอยผ่านชายหนุ่มไป

ตอนนี้เขายังไม่เห็นคุณค่าของหญิงสาวผู้ไร้เดียงสา

แต่ฟ้ารุ่งมั่นใจว่าสักวันหนึ่งเขาจะต้องมองเห็น.....